

[Hans Pinstrup.]

at ingen uvedkommende kan blande sig i forskendelsernes art eller få viden om bestemmelsesstedet. Ministeren bedes undersøge, hvordan dette forhold har formet sig, samt udtale sig om, hvorvidt han deler min opfattelse af postvæsenets opgave, så længe konflikten står på.

Konflikten omfatter spørgsmål af afgørende principiel karakter: for det første de enkelte arbejders ret til at vælge at stå i Kristeligt dansk Fællesforbund, hvis de foretrækker dette fremfor et andet forbund. Og for det andet, hvorvidt det i Danmark er lovligt, at en arbejdsgiver, der har sluttet overenskomst med et anerkendt forbund, kan forfølges personligt og økonomisk med det formål at fremtvinge underkastelse eller ruin for såvel ham som alle virksomheder, der aftager hans produkter. Derfor vil den kommende retssag blive fulgt ud over landet med den største opmærksomhed, og derfor være sagen hermed fremdraget for også at påkalde rigsdagens, lovgivningsmagtens store interesse i denne alvorlige og principielle konflikts udgang, der vil være afgørende for, hvorvidt dansk lovgivning sikrer personlig og erhvervs-mæssig frihed.

Kirkegaard: Under denne debat vil jeg gerne pege på et enkelt forhold, som jeg vil bede den højtærede landbrugsminister se lidt på. Det drejer sig om de hedearaler og andre til dyrkning, kun lidet egnede arealer, som staten, måske statsskovvæsenet, har opkøbt på egnen syd for Holstebro og måske også andre steder i landet.

Efter en lov, som jeg har ladet mig fortælle er flere hundrede år gammel, og som siger, at der skal være et synligt skel om statens arealer, bliver der bygget kilometer efter kilometer af diger af hedetørv og sand. Disse diger er endogså meget kostbare, og vi, der bor derude, anser dem for at være komplet unyttige. De er kostbare at anlægge og kostbare at vedligeholde, idet det materiale, som de bliver bygget af, ikke kan stå, når det er meget tørt og heller ikke under stærke regnskyl. Arbejderne, der udfører disse arbejder, bliver kørt til arbejdspladsen og hjem i rutebiler fra Holstebro og måske andre steder. Jeg har en begrundet formodning om, at der om disse arealer kunne sættes et godt stærkt pigtrådshegn, som altså i modsætning til de diger, der bliver lavet, virkelig er et hegn, for et beløb omtrent af den størrelse, som alene kørslen af arbejderne andrager. Jeg ved, at den højtærede landbrugsminister er en liden-

skabelig jæger, men jeg ved også, at han er en praktisk og dygtig mand, og jeg vil derfor bede landbrugsministeren om at tage en tur ud og se på det. Folk på egnen er, og jeg mener med god grund, forargede over det forhold, jeg her har nævnt. Det er med til at nedbryde respekten for statens evne til at administrere, noget, som hverken ministeren eller det høje ting er tjent med.

Hvis det er på den måde, man opnår det, som kaldes „fuld beskæftigelse“, har det i virkeligheden slet ikke den betydning, som mange af os går og tror. Så er det jo i produktionsmæssig henseende meget nær et sidestykke til en af Danmarks største forretninger, tipstjenesten, som omsætter ca. 70 mill. kr., og som beskæftiger mange mennesker til store lønninger — fuld beskæftigelse, som det hedder —, men uden at der skabes værdier bare for en enkelt krone. Naturligvis anerkender også jeg betydningen af, at der opretholdes fuld beskæftigelse, men jeg tror alligevel, at vi skulle prøve på at dreje billedet en lille smule og betragte det på en noget anden måde. Vi skulle prøve at tale om en stor produktion og også om en større valutaskabende produktion. Hvis vi opstillede det som mål, tror jeg, at vi ganske simpelt ville få fuld beskæftigelse i tilgift.

Når jeg anbefaler at indstille det nævnte digearbejde, gør jeg det også, fordi jeg ved, at der lige ved siden af disse arealer ligger flere hundrede tønder land vandlidende kær, som faktisk intet udbytte giver i dag, stedvis måske i bedste fald et meget ringe udbytte. Hvis den arbejdskraft, der er anvendt til digerne, var blevet anvendt til at afvande disse arealer, kunne der være indvundet et efter egnens forhold endogså meget værdifuldt stykke jord, og derfor tror jeg, at den højtærede landbrugsminister skal tage dette problem under overvejelse.

Dernæst vil jeg gerne nævne et forhold, som er knapt så iøjnefaldende, men måske nok lige så vigtigt. Se, det at drive et landbrug er i dag meget kompliceret, det stiller endogså meget store krav til udøveren. Jeg ved godt, at der er et gammelt mundheld, der siger: jo dummere bønder, jo større kartofler. Om det nogensinde har haft gyldighed, ved jeg ikke, men det passer i hvert fald ikke mere. Jeg ved, at et landbrug i dag stiller endogså meget store krav til sin udøver, ikke blot hvad angår at udnytte de tekniske muligheder på en økonomisk forsvarlig måde, men også og måske i særlig grad de rent videnskabelige forsøgs- og forskningsresultater.

Som det formentlig er de fleste bekendt, deles landbruget regnskabsmæssigt i tre